

Kázání 20.4.2014 – Velikonoce 2014

Kázání: s. f. Mária Jenčová
Text: Efezským 2, 4-10.19-22 Ján 20, 1-18
Písne : spoločné 346, 667, 662, 426 a pěvecký sbor
Varhany: Štépánka Cedidlová

Drahí bratia a sestry,

mnohí ľudia si už povzdychli : Čo ja by som dal za to, keby sa Ježiš mne takto ukázal, keby sa mi zjavil, to by sa mi verilo! Jako by ma to povzbudilo! To by bolo hneď všetko úplne iné!

Márii Magdaléne sa zjavil. Dokonca jako prvej – úžasné a veľkolepé.

...ale počujeme dobre? Čo to ona robí? – Živý Kristus stojí pri nej, dokonca sa jej s láskou prihovára...Čo plačeš? Koho hľadáš? – A ona mu hovorí: Ak si ty odniesol mojho Pána, povedz mi, kde si ho položil a ja ho vezmem.

Povieme si: To snáď nie je pravda! Je to až komické.

Ona sa vlastne pýta živého Krista, kde je ten mŕtvý Kristus.

Zrejme plač, smútok, bolesť, únava a sklamanie ju natoľko premohli, že nevníma skutočného Krista, ktorý stojí pred ňou. Ten, ktorého hľadá a ktorý jej môže pomôcť, stojí pri nej, ale ona Ho pre svoju bolesť nevidí...a zháňa sa po tom, ktorý je mŕtvý a ktorý jej pomôcť nemože.

Smiešne alebo smutné?

A je to len príbeh Marie Magdalény? Či sa tento jej príbeh tak žalostne neopakuje vždy znova?

Aj dnes ľudia hľadajú radšej nejaké prázdne zvyky a formy, či tradície - ale o živého Krista im veľmi nejde. Nežijú so živým Kristom, ale spomínajú na toho Krista, ktorý tu bol kedysi dávno... spomínajú na udalosti z jeho života, a pritom nevnímajú, že On stojí pri nich, že ich oslovuje a chce im pomôcť...

A sestry a bratia, ruku na srdce, koľkokrát aj nás bolesť, únava či sklamanie premohli natoľko, že sme stratili pokoj, a v snahe nájsť ho obracali sme sa na všetky strany a nvideli sme Krista, ktorý stál pre nami a s láskou vyslovoval naše meno...Prečo plačeš? Koho hľadáš?...

Ten, koho hľadáme, stojí i teraz pred nami...vnímame to?...a chceme to vobec vnímať a veriť tomu?

Lebo ak nie, potom niet divu, že si nevieme rady so svojim životom, že tak jako Maria Mgdalena plačeme nad hrobom svojich životných nádejí a vízií a sme nešťastní...

Opravdovú radosť a pokoj nenájdeme v žiadnych prázdnych zvykoch...dokonca ani v slávení Velikonoc, ak táto oslava bude pre nás iba spomienkou na Kristovo umučenie, smrť a zmŕtvychvstanie...

Ak post a všetky tie veľkopiatočné i veľkonočné udalosti u mňa nevyvrcholia k tomu, že ja uverím, a začnem vnímať a brať vážne to, že predou mnou stojí živý Kristus, ktorý ma hľadá, ktorý sa mi s láskou prihovára, ktorý mi chce pomôcť, ktorý ma chce viesť mojim životom ... a ak to všetko nevyvrcholí v doveru v Krista, tak potom je to zlé, a je a bude to také smutné. Potom je ťažké prežívať radosť v živote, a ono to vlastne ani nie je možné...

Preto neuspokojme sa s hľadaním mŕtveho Krista, s prázdnyimi zvykmi, so spomínaním na Krista, ktorý tu kedysi žil...ale uverme tomu, že On je i v tejto chvíli tu – s láskou vyslovuje práve moje meno a chce mi pomôcť naplniť poslanie, pre ktoré som sa na tento svet narodil.

A aké je to poslanie? Je to spása – záchrana moja, i druhých ľudí.

A ono to nie je nič lacné, ani ľahké, a Pám Ježiš nám ani nikde nesľubuje, že to bude ľahké, ale sľubuje nám, že On bude s nami.

Verím tomu? Ak áno, všetko sa stáva iným... Jako sme to čítali v Evangeliiu? Keď Mária Magdaléna konečne spoznala, že Kristus stojí pri nej, že ku nej hovorí...či ostala ďalej plakať pri hrobe? Kdeže!

Toto stretnutie ju naprosto a navždy zmenilo! Na hrob a na smútok už ani nespomenie. Celá radostná beží a svedčí o tom, že Kristus žije!

...Ak chceme povstať z hrobov našich nenaplnených túžob a ideálov, ak chceme povstať zo svojho smútku a zúfalstva – hľadáme živého Krista! On v tejto chvíli prichádza k Tebe a s láskou vyslovuje Tvoje meno a pýta sa Ťa: Prečo plačeš? ...Vo mne nájdeš to, čo v živote hľadáš...

Ak sme ochotní tomu uveriť, náš život už nikdy nebude jako predtým...nemože byť...lebo viem, aký som vzácny, že moja hodnota sa rovná cene Kristovej krvi, viem, že nie som sám na svoj život, ani na svoje bolesti, dokonca viem, že tá ľudská bolesť nemože byť nezmyselná, ak sa ju rozhodol podstúpiť sám Boh.

Kristova prítomnosť mi dáva nádej, že na dne i toho mojho kalicha je perla – a tou je vzkriesenie, večný život s Bohom.

Na Zelený štvrtok sme v Prahe navštívili maminku od brata Jaroslava Kratky. Je to rodáčka z nášho kraja, býva u dcéry, má už vyše 80 rokov a to posledné obdobie jej života sa u nej strieda jedna nemoc za druhou. Toho času je už asi mesiac v nemocnici so zlomeninou stehennej kosti. Rozhodli sme sa, že ju pred Veľkou nocou pojdeme povzbudiť. Avšak, ťažko povedať, kto z nás bol viac povzbudený. Keď som ju videla v tých bolestiach, ťažko som hľadala slová potešenia...napokon som začala: „Dnes je zelený štvrtok, a Vy v tom svojom trápení akoby ste tiež prechádzali takou krížovou cestou, spolu s Kristom.“

„jej reakcia nám takmer vyrazila dych. Ani si nepovzdychla, ani nezaplakala, ale oči sa jej rozžiarili, nadýchla sa a i keď so značným vypetím, ale takmer doslova s nadšením zo seba vydala: „A ja ďakujem Bohu za ten kríž! Že ho možem niesť. Že ma povážil za hodnú toho... Lebo cez ten kríž si ma priťahuje bližšie k sebe. A ja verím tomu, že koho Boh miluje, toho krížom navštevuje. A len o jedno prosím, aby som Mu zostala verná až dokonca, až kým si ma vezme k sebe.“

Sestry a bratia,

toto robí viera v živého Krista. Ona mení našu bolesť a naše trápenie a dáva im zmysel.

Jedine ona dáva zmysel nášmu životu.

12.augusta 1970 zomrel v Anglicku jeden mladý vysokoškolák na rakovinu a vedel o tom, že ju má. Bol predsedom spolku študentov na univerzite v Cambridgi a pritom zanietným bojovníkom za sociálnu spravodlivosť. Rok pred svojou smrťou ešte vypracoval projekt, ktorý mal pomáhať deťom vysťahovalcov učiť sa anglicky. Jeho otec bol profesorom a riaditeľom Ústavu pre pokročilé štúdium práva na londýnskej univerzite. Bol známym kresťanským pracovníkom, autorom vynikajúcich kníh, ktorý v britskom rozhlase mával ranné duchovné príhovory. 5 dní po smrti svojho syna mal rozhlasový príhovor na tému: Zmŕtvychvstanie Krista. Keď predložil dovody, prečo je presvedčený o tom, že Kristovo zmŕtvychvstanie je skutočná udalosť, pokračoval:

„Som ochotný dať preto do stávky svoj vlastný život. V tejto viere zomieral aj moj syn a jeho posledná veta bola: „Idem k mojmu Pánovi.“ Som presvedčený, že sa nemýlil.“

Sestry a bratia,

poznať svoju cenu a zmysel svojho života, mať silu niesť svoj kríž, a radovať sa i v utrpení, mať nádej i v smútku a nad hrobom našich nenaplnených túžob, i nad hrobom našich milých – táto sila nie je z človeka. Je to moc Kristovej živej prítomnosti v nás, ktorá premenila a stále premieňa milióny ľudských životov.

A tak milý bratu, milá sestro, tento živý Kristus stojí v tejto chvíli i pred Tebou. Vidí celý Tvoj život, všetko Tvoje trápenie, i Tvoje túžby, vyslovuje Tvoje meno, a s láskou sa Ťa pýta: Prečo plačeš? Koho hľadáš?...aká bude dnes Tvoja odpoveď na Jeho otázku?

Pane Ježišu Kriste,

Vyznávame Ti, že aj náš život je často bez radosti a pokoja, lebo Ťa nehľadáme v Tvojom Slove, v modlitbe, nevidíme Ťa v našich blížnych...a v udalostiach, ktorými nás vedieš. Odpusť nám, že tak často sa nám vytráca zmysel nášho života, a všetkého ťažkého v ňom.

Odpusť, že tak málo sa utiekame k Tebe a tak málo čerpáme silu z Tvojej prítomnosti a lásky.

Zmiluj sa nad nami a pomôž našej nedovere. Premeň a naplň i naše srdcia radosťou a vďačnosťou z Tvojho víťazstva a z Tvojej blízkosti.

Amen.

Liptál 20.4.2014

Mária Jenčová